

**Părintele Arsenie Boca
și alți mari Sfinți Părinți**

**Despre durerile oamenilor
(vol. 9)**

**HRISTOS, DUMNEZEUL NOSTRU,
UN NECUNOSCUȚ**

Broșură tipărită cu binecuvântarea

Î.P.S. CALINIC

Episcopul Argeșului

© Copyright: Editura

„Credința strămoșească” 2018

ISBN 973-87018-3-X

„Oricine va voi să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa în toate zilele și să-Mi urmeze Mie.” (Luca 9,23)

„Întreaga istorie a neamului omenesc are la bază două evenimente dintre cele mai mari:

- **căderea omului în păcat și**
- **răscumpărarea omenirii prin Domnul**

nostru Iisus Hristos.

Primul mare eveniment s-a petrecut atunci, când Adam, călcând porunca lui Dumnezeu, s-a otrăvit pe sine și toată natura sa cu fructele păcatului și ale morții, aplicând pecetea neștersă a păcatului pe toată viața istorică a omenirii Vechiului Testament. Astfel că, omenirea, pierzând din sine Izvorul adevăratei vieți duhovnicești, Iisus Hristos, a trăit numai cu nădejdea în răscumpărarea viitoare, făgăduită lui Adam de Dumnezeu îndată după căderea în păcat. Răscumpărarea, după cum s-a arătat treptat într-o serie întreagă

de făgăduințe și de proorocii, trebuia să dărâme împărăția păcatului, și a morții, ce se instaurase pe pământ și să restaureze din nou împărăția Harului, pierdut în Rai, ca izvor al adevăratei vieți duhovnicești. Dar restabilirea izvorului pierdut, deci instaurarea Vieții în locul morții, echivala cu crearea unei noi vieți pe pământ, și răscumpărarea din această cădere, a putut să se săvârșească iarăși numai prin Cuvântul-Dumnezeu, Iisus Hristos, prin Care se săvârșise la început și însăși creația lumii. De aceea, după cum autorul cărții *Facerea a Vechiului Testament*, Sf. Proroc Moise, a început istorisirea sa despre facerea lumii cu semnificativele cuvinte „*la început*”, așa și autorul *facerii Noului Testament*, Sf. Evanghelist Ioan a început istorisirea sa despre răscumpărare cu aceleași cuvinte „*la început*” ca să arate, că, Cuvântul-Dumnezeu care avea să regenereze neamul omenesc cel căzut, este Cuvântul cel de la început, Acela însuși, care înainte de ființa vremelnică era la Dumnezeu și

care însuși era Dumnezeu. *„El era dintru început la Dumnezeu. Toate printr-Însul s-au făcut și fără de Dânsul nimic nu s-a făcut”* (Ioan 1, 2-3). Dar El nu este numai cauza creării a toată făptura, ci este totodată și Izvorul vieții. *„Într-Însul era Viața, și Viața era lumina oamenilor”* (Ioan 1,4). Omenirea căzută, putea găsi iarăși adevărata Viață numai în Cuvântul-Dumnezeu și această viață adevărată, singură putea deveni acea lumină, care putea să lumineze omul de la moarte spre Viață. Pentru a da omenirii păcătoase putința să se împărtășească din acest Izvor de viață, *„Cuvântul s-a făcut trup și a locuit cu noi, plin de Har și de adevăr -, și noi, - adaogă evanghelistul, - am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia născut din Tatăl”* (Ioan 1,14). Precum la începutul tuturor lucrurilor s-a săvârșit taina nepătrunsă de minte a creației lumii, așa la *plinirea vremilor* s-a săvârșit o taină tot atât de nepătrunsă a întrupării lui Dumnezeu-Cuvântul. *„Și cu adevărat - Sf. Apostol Pavel spune, - mare este taina creștinătății:*

Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a justificat în Duhul, S-a văzut de îngeri, S-a propovăduit întru neamuri, S-a crezut în lume și, S-a înălțat întru slavă" (I Tim. 3,16).

Întruparea lui Dumnezeu-Cuvântul s-a săvârșit „*la plinirea vremilor*”, când omenirea păcătoasă își secătuisese cu totul puterile moral-duhovnicești și ajunsese la convingerea, că viața mai departe în asemenea stare e imposibilă și că trebuie să vină de undeva izbăvirea. Și izbăvirea a venit de sus și a fost însoțită de evenimente¹, care fusese prezise de prooroci, ca niște semne, după care se putea cunoaște vremea arătării Mântuitorului lumii.”²

† † †

Trebuie să fim permanent conștienți că prin Taina Sfântului Botez și a Mirungerii suntem fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai

¹ Maleahi, III, „*Iată Eu trimit pe îngerul Meu și el va pregăti calea înaintea Mea*”.

² Profesorul A. P. LOPUHN; „Istoria Biblică - Noul Testament”; traducere de Nicodim, Patriarhul României; anul 1946.